

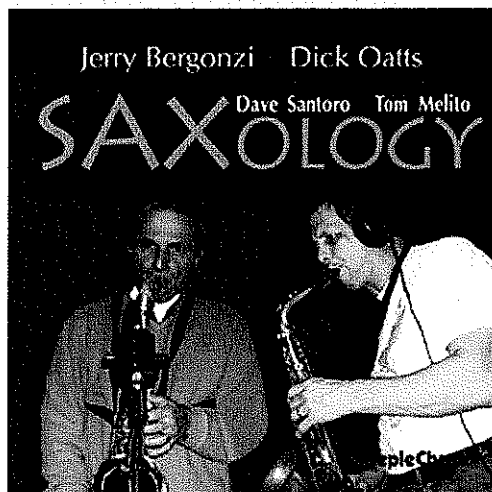
Nieuw op CD | DVD

vervolg ...

[Vervolg bespreking pag. 45 'Al Orkestra: Where are we now?']

manier waarop de oosterse fraseringen geïntegreerd worden. Een pareltje is *Shpil-zhe mir a lidele* omdat de opbouw van deze Klezmersgeoriënteerde compositie gaandeweg duidelijk wordt en uitmondt in een schitterend arrangement. Als mooiste synthesesemoment van de plaat kiezen we dan *Aqsaq Effendi* (compositie van Higham zelf). We zijn het volledig eens met de hoestekst: "Al Orkestra fuses folk and ethnic styles with rock and jazz to produce a series of 'off centre' musically interesting pieces that provide creative space for the soloists."

Marc Van de Walle

Jerry Bergonzi/ Dick Oatts Saxology

SteepleChase/Music&Words – 59:53

Zoals van het Nederlandse Criss Cross, weet je ook van het Deense label SteepleChase al op voorhand welk genre jazz je mag verwachten: stevige mainstream rechttoe rechtaan, zonder modeloos ingewikkeld te doen. En toch levert die klassieke formule af en toe verrassingen op. Zoals deze sympathieke *blowing session* van Jerry Bergonzi en Dick Oatts. Geen al te grote namen, maar wat een gedrevenheid, wat een enthousiasme, wat een speelplezier!

Bergonzi, hier alleen op tenor te horen, kent u misschien van lang geleden, toen hij met Dave Brubeck de wereld rondreisde. En altsaxofonist Dick Oatts zag u vorig jaar misschien op Gent Jazz met het Village Vanguard Orchestra.

Maar de ster van deze cd is eigenlijk bassist Dave Santoro. Hij pende niet alleen vijf van de zeven composities, hij legt ook de stevige fundamenten waarop de twee blazers lekker loos kunnen gaan. Van hen beiden heeft Bergonzi wellicht de stevigste reputatie. Zijn robuuste klank op tenor is inderdaad indrukwekkend. Maar ook de altsax van Oatts zal u niet teleurstellen. Wie houdt van complexloze mainstream jazz wordt met deze cd rijkelijk bediend.

Peter De Backer

Susanne Alt Quartet On track

Venus Tunes

www.susannealt.com – 71:36

In relatief korte tijd is Susanne Alt een vaste waarde geworden in de Nederlandse jazzscene. De van oorsprong Duitse saxofoniste treedt veel op en staat op de belangrijke festivals. *On Track* is haar derde cd opgenomen met het kwartet waarmee ze al jaren speelt. Op sommige nummers wordt de band uitgebreid met trombonist Fred Wesley en gitarist Bruno Speight. Wesley werd bekend bij James Brown. Speight speelde onder meer bij Maceo Parker. Dat geeft al aan wat Alts muzikale focus is: funky jazz, melodieuze soepel swingend. Jazz is voor Alt niet in de laatste plaats dansmuziek, waarbij de funkroots op *On Track* soms doeltreffend worden vermengd met invloeden uit ska en reggae. Alt zelf neemt op alt- en sopraansax het voortouw met heldere vlotte thema's en solo's. Helaas klinkt haar band in de eerste nummers wat stroef, waardoor een essentieel onderdeel van de muziek – de groove – niet helemaal uit de verf komt. Dat wordt gaandeweg beter, al krijgt de voor Alt karakteristieke energie niet de dragende rol die in deze zonnige muziek noodzakelijk is.

Mischa Andriessen

David Berkman Quartet Live at Smoke

Challenge Records/
Challenge Records – 54:08

En om maar met de deur in huis te vallen: pianist/componist David Berkman behoort tot een uitgelezen schare intelligente musici. Eigenzinnigheid is vanaf het begin troef; het is te horen in zijn muziek die nauwelijks verraadt waar zijn roots liggen. Berkman bewandelt solo en in zijn composities een eigen weg die vaak rechtstreeks op het doel afgaat en soms via interessante omwegen daar toch wel terecht komt. Vervelend misverstand voor beginners zit in de info: *Along came Betty* staat nu op naam van Berkman – mocht ie willen. En diens *The Mayor of Smoke* zou van Golson zijn. Vergeet het maar. Naast en met de leider spelen: Jimmy Greene (sopraan- en tenorsaxofoon), de onderge-waardeerde bassist is Ed Howard en Ted Poor is de drummer. Hij wilde best verder zonder naamsverandering. De Iefgozer. Maar

ze vinden elkaar blindelings. Greene beschikt bovendien over een aanstekelijke *swingfeet* waarmee hij een deel van het tamelijk hoge peil zou kunnen opeisen.

De opname in de New Yorkse club Smoke (vroeger Augie's) is van 2006. Dan ben ik altijd bang dat ze er een paar jaar mee hebben lopen shoppen. Dat hoefde helemaal niet met de muziek van deze diepzinnige leider en zijn kornuiten.

Jaap Lüdeke

Eve Beuvs Noordzee

Igloo Records/AMG – 45:03

Zus en broer samen in een kwartet en op cd is een mooie zaak. Eve Beuvs en broer Lionel behoren tot de nieuwe generatie belofte die ons land ondertussen zeer rijk is. Bovendien is de jonge bassiste Yannick Peeters zichtbaar geworden op de Belgische jazzlandkaart en vergast zij ons overigens op een zeer assertieve bassolo op *Little Scorpion* en daar zijn we fier op. Joachim Badenhorst's naam klinkt al wat langer in de oren. Eve's debuut-cd wordt hopelijk een stap naar de toekomst.

Chris Joris

Jim Black Alasnoaxis Houseplant

Winter & Winter/Harmonia
Mundi – 60:38

Met zijn naamgenoot uit Frank Zappa's Mothers of Invention – The Indian of the group – heeft hij niks te maken. Jim Black (42) is ook drummer, dat wel, maar dan van een heel andere soort. Black komt uit Seattle, waar hij al meteen Chris Speed leerde kennen, de saxofonist die al jaren bij zijn groep Alasnoaxis speelt. Misschien verklaart het zijn fascinatie voor grunge en andere stevige rock, waarvoor Seattle bekend staat, want de muziek die Black met Alasnoaxis brengt klinkt veel meer als post-rock dan als jazz. Een gedurfde mengvorm is het die tot ver buiten de jazzgrenzen interesse moet opwekken.

Met zijn twee IJslandse vrienden van vele jaren – Skuli Sverrisson op elektrische bas en Hilmar Jensson op gitaar – zet Black hier een héél stevige sound neer. De composities, allemaal van de hand van Black, zijn stuk voor stuk knappe werkstukjes. Dit is instrumentale rock met een al bij al ingetogen sax, een soms

stevig uithalende elektrische gitaar en slechts nu en dan een snuffie jazz. Black maakte faam aan de zijde van avant-gardisten zoals Tim Berne en Dave Douglas. Met Alasnoaxis verlegt hij ook zelf de grenzen van hedendaagse jazz.

Peter De Backer

Luis Borda Ensemble Chicas de Otros Barrios

Enja Records/Codaex – 54:13

De Argentijnse gitarist Luis Borda wordt in zijn vaderland door de pers beschouwd als de echte afstammeling van Astor Piazzolla. Afgaande op deze cd kunnen we dat begrijpen. De Tango Nuevo die Luis met zijn zuster, de zangeres Lidia Borda, neerzet klinkt voortreffelijk. Ook het ensemble met Luciana Beleaeva (viool), Inna Surzhenko (p), Michiel Dolak (bandoneon), Giorgi Makhosvili en Paula Pomeranick (cello) speelt met verstillde passie en toewijding. *Chicas de Otros Barrios* bevat hoofdzakelijk werk van Luis Borda. Klassieke composities en tango's wisselen elkaar af. Af en toe lijkt het alsof er wat bewegingsruimte ontstaat voor improvisatie, maar de klassieke benadering primeert duidelijk. Het frivole *Nocturna* van Julián Plaza zorgt halverwege de opname voor een lichtvoetige noot. Voer voor de liefhebber.

Dirk De Gezelle

Broken Arm Trio Idem

Skipstone Records – 49:09

De cello is als solo-instrument zeldzaam in de jazz. Een van de bekendste bespelers ervan was Oscar Pettiford, die toen hij zijn arm brak tijdelijk geen bas meer kon spelen en zijn toevlucht nam tot de minder kracht eisende cello. Het Broken Arm Trio brengt in naam én muziek een eerbetoon aan Pettiford. Dat de muziek tevens een hommage is aan pianist Herbie Nichols past niet binnen dat verhaal, maar is wel typerend voor de drie muzikanten achter het Broken Arm Trio die nu eenmaal graag buiten de hokjes denken. De schijnwerpers zijn in de eerste plaats op de virtuoze en eigenzinnige cellist Erik Friedlander gericht. Friedlander, onder meer bekend van zijn medewerking aan John Zorns *Bar Kokba*, speelt hier vooral pizzicato, soms samenvloeiend met de groove van Trevor Dunn (b) en Mike Sarin (d).